

“Aquí hi ha les meves ferides...”

Homilia Diumenge II de Pasqua a “La Missa” de TV2

Cada any, el segon diumenge de Pasqua, Crist Ressuscitat ens mostra novament les seves ferides, tal com ho va fer amb els seus deixebles “*el vespre d’aquell mateix diumenge*”. Avui, festa de **la Divina Misericòrdia**, podria ser anomenat també el “**diumenge de les ferides**”. A la pregunta, que cadascú de nosaltres avui s’hauria de fer: ¿A on puc trobar Jesús Ressuscitat? Jesús respon dient: “Mireu el meu cos, contempleu el meu cos, toqueu el meu cos, escolteu el meu cos...allí on una persona és ferida per la vida allí és allí on em podeu trobar”.

“*Els ensenyà les mans i el costat*”. Crist ens convida a contemplar el seu cos ressuscitat. És una invitació dirigida a cada un de nosaltres, és una invitació també adreçada a tota l'Església: “Escolteu aquest cos ferit, aquest cos en el qual hi podem llegir el que és una vida lliurada per amor”. Sí, germans i germanes, el cos ressuscitat de Jesús ens parla d’un amor viscut fins a la fi, i ens parla de l’Esperit que ha acompanyat aquest amor fins a convertir les ferides, les injúries i la mort soferta, en una ocasió encara d’un amor més gran. És l’amor el qui és a l’origen de la ressurrecció. L’amor és més fort que la mort. La Pasqua és nupcial. És per això que les ferides de Crist són finestres de misericòrdia i fonts de gràcia. Són medicina per a les nostres ferides, les quals el Senyor ha volgut compartir. ¿Com no tenir presents avui tots els malalts, les llagues en els seus cossos deteriorats, adolorits, o en les seves ànimes entristides, deprimides, desesperançades?

Avui cada u de nosaltres és convidat a comprendre aquesta veritat: La meua vida és una vida resuscitada només si és una vida capaç d’amor, capaç de donar-se, capaç de dirigir-se a l’altre...capaç d’aquells gestos, realitzats amb tanta de simplicitat, com són els gestos del Ressuscitat: els gestos de l’amistat, del partir el pa, del servir. La meua vida és una vida ressuscitada si és capaç de dir: “*heus ací :esguardeu les meves ferides*”... i aquestes ferides tenen un nom ben precís, que per algú pot dir-se “malaltia”, per algú altra, “abandonament”, “traició”, “violència”, “desgràcia”. Penso ara en tragèdies aèries com les d’ahir, que ha somogut el poble polonès i tot el món, i més perquè es tractava d’un acte de reconciliació per l’execució en massa de ciutadans polonesos al bosc de Katyn efectuada per soldats de l’antiga Unió Soviètica fa 70 anys! Es meditant l’Evangeli d’avui penso en quina gran responsabilitat no tenim, com a Església que som del Senyor, en ser veritablement el Cos de Jesús, Cos capaç de dir-li a l’home d’avui la bondat de Déu, la misericòrdia de Déu. Només és a partir d’aquest reconèixer-nos ferits, colpejats, violentats, que neix la capacitat de perdonar...És com si Jesús digués: “*Aquí hi ha les meves ferides...feu com jo, que he perdonat...rebeu l’Esperit del crucificat-ressuscitat per portar arreu el meu perdó*”. Jesús ens convida a fer gestos que obrin els cors, i les portes tancades. Que obrin les portes tancades de tots els cenacles.

L’evangeli ens presenta el dubte i la perplexitat de Tomàs, al qual els seus companys li anuncien que Jesús ha ressuscitat realment: “nosaltres l’hem vist i l’hem tocat”. Quan, vuit dies més tard, Jesús va per segona vegada al Cenacle, li diu: “*porta el dit aquí i mira’m les mans; porta la mà i posa-me-la dions el costat. No siguis incrèdul, sigues creient!*”. La resposta de l’apòstol és una commovedora professió de fe: “*Senyor meu i Déu meu*” (Jn 20,27-28). “Cadascú de nosaltres pot ser temptat per la incredulitat de Tomàs. El dolor, el mal, les injustícies, la mort, especialment quan afecten els innocents –per exemple, els nens víctimes de la guerra i del terrorisme, dels abusos sexuals, de les malalties i de la fam, les víctimes en el si de la mare.- ¿no sotmeten potser la nostra fe a una prova dura? Tanmateix, justament en aquests cassos, la incredulitat de Tomàs ens resulta paradoxalment útil i preciosa, perquè ens ajuda a purificar tota concepció falsa de Déu, i ens duu a descobrir-ne el rostre autèntic: el rostre d’un Déu que, en Crist, ha carregat amb les nafres de la nostra humanitat ferida. Tomàs ha rebut del Senyor i, al seu torn, ha transmès a l’Església el do d’una fe provada per la passió i la mort de Jesús, confirmada per la trobada amb Ell ressuscitat. Una fe que estava gairebé morta i ha renascut gràcies al

contacte amb les nafres de Crist, amb les ferides que el Ressuscitat no ha amagat, sinó que ha mostrat i que ens continua indicant en les penes i els sofriments de cada ésser humà”. (cfr. Benet XVI).

Mireu, nosaltres, si volem, podem fer l’ experiència de l’amor del Senyor i de la seva misericòrdia. Fins quan no comprenem res de Déu, el seu amor ens aconsegueix allí on ens trobem, com succeí amb Tomàs, d’una manera íntima, incomparable, meravellosa. Nosaltres l’estimem i “sentim” que Ell ens estima. Per això ens hem de fiar d’Ell, encara que sembli contradir els nostres projectes, les nostres expectatives, encara que ens caigui al damunt –com s’ha esdevingut les darreres setmanes- un martelleig implacable que posa en qüestió el prestigi i la imatge de l’Església, gràcies a una operació mediàtica sense precedents. Aquesta hora, difícil, amarga, suggereix coratge i força interior. El Senyor sap el que ens convé, encara que a nosaltres, per mor de les nostres resistències interiors i de la nostra lentitud, dels nostres pecats, moltes vegades ens sigui tan difícil de creure-ho i comprendre-ho.

Crec que qui ho sap millor que tots, en aquesta hora crítica de l’Església i el món, és el nostre estimat Sant Pare. No era difícil d’entendre les seves paraules al final del Via Crucis del Divendres Sant al Coliseu: “En el silenci que embolcalla aquesta nit, en el silenci que envolta el Dissabte Sant, tocats per l’amor sense límits de Déu –deia- vivim a l’espera de l’alba del tercer dia, l’alba de la victòria de l’amor de Déu, l’alba de la llum que permet obrir als ulls del cor de veure de manera nova la vida, les dificultats, el sofriment. Els nostres fracassos, les nostres desil·lusions, les nostres amargures que semblen marcar l’esfondrament de tot, queden il·luminats per l’esperança. L’acte d’amor de la creu confirmat pel Pare i la llum fulgurant de la resurrecció, ho embolcalla i ho transforma tot: de la traïció en pot néixer l’amistat, del renegament el perdó, de l’odi l’amor”.

És això el que fa excepcional aquesta història que dura ja 2010 anys, no la impecabilitat dels seus protagonistes. Això és el que alguns no poden suportar i que desitjarien abolir, abatre, esfondrar d’una vegada, i, en canvi, això és l’única cosa que fa interessant ahir, avui i sempre, l’Església, fins i tot per als qui la combaten amb un odi acarnissat, quan parlen d’ella dia rere dia amb un menyspreu absolut. Què és això tan interessant i alhora tan meravellós? Aquesta cosa meravellosa rau en el fet que l’Església santa, encara que integrada per nosaltres, pobres homes i dones pecadors, es porta dintre la gràcia invencible del Ressuscitat, quelcom que pot documentar-se en l’espai i el temps, malgrat la debilitat dels cristians. (cfr. José Luis Restán). Si Crist no està en el cor de la nostra vida, aleshores qualsevol perversió és possible. Creure en la resurrecció vol dir concebre l’home com un ésser que neix per a un destí gran. Pot caure, fallir, pecar, perdre’s, enfonsar-se, però sempre tindrà al seu davant qui li dona la mà per aixecar-se, qui el fa néixer de nou, qui es troba, en tota hora, prop seu, perquè “és eterna la seva misericòrdia” (Sl 118,2). Només en Ell hi ha la nostra esperança! “Spes salvi”. “*Senyor meu i Déu meu*”: que el temps pasqual esclati en l’adoració eucarística!

Mn. Manel Valls